

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-Us 10/2015-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbećić kao predsjednice vijeća te Ratka Ščekića i Dražena Tripala kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Ive Gradiški Lovreček kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog M. K. i drugih, zbog kaznenih djela iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona („Narodne novine” broj 125/11. i 144/12. - dalje: KZ/11.) i dr., odlučujući o žalbama Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje: USKOK) te optuženika Lj. V. i A. B. podnesenim protiv presude Županijskog suda u Splitu od 16. listopada 2014. broj K-Us-4/2013., u sjednici održanoj 22. siječnja 2020., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice branitelja optuženog A. B., odvjetnika B. M.,

p r e s u d i o j e:

I. Prihvaća se žalba USKOK-a, preinačuje se pobijana presuda u odluci o kazni te se:

- optuženom M. K. prihvaćaju kao utvrđene po prvostupanjskom sudu kazne zatvora u trajanju od po 1 (jedne) godine za kaznena djela iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. opisana u točkama 1), 2), 3), 4) i 5) izreke pobijane presude i kazne zatvora u trajanju od po 7 (sedam) mjeseci za kaznena djela iz članka 291. stavka 1. KZ/11. opisana u točkama 6) i 7) izreke te presude pa se optuženi M. K., uz primjenu članka 51. stavaka 1. i 2. KZ/11., osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, u koju mu se, na temelju članka 54. KZ/11., uračunava vrijeme uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 14. travnja 2011. do 2. lipnja 2011.

- optuženom Lj. V. se zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. opisano u točki 8) izreke te presude, zbog kojeg je prvostupanjskom presudom proglašen krivim, na temelju članka 291. stavka 2. KZ/11., utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, dok se prihvaćaju kao utvrđene po prvostupanjskom sudu kazne zatvora u trajanju od po 7 (sedam) mjeseci za kaznena djela iz članka 291. stavka 1. KZ/11. opisana pod točkama 9) i 10) izreke te presude pa se optuženi Lj. V., uz primjenu članka 51. stavaka 1. i 2. KZ/11., osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, u koju mu se, na temelju članka 54. KZ/11., uračunava vrijeme uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 14. travnja 2011. do 2. lipnja 2011.

II. U povodu žalbi USKOK-a te optuženika Lj. V. i A. B., a po službenoj dužnosti, preinačuje se pobijana presuda u odluci o oduzimanju imovinske koristi na način da se na temelju članka 77. stavka 1. KZ/11. i članka 560. stavaka 1. i 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.) utvrđuje da novčani iznos od 72.119,12 kuna predstavlja imovinsku korist koju je trgovačko društvo F. Š. d.o.o. ostvarilo kaznenim djelom optuženog M. K. i optuženog M. K. opisanim pod točkom 3) izreke presude, novčani iznos od 186.069,73 kune imovinsku korist koju je optuženi A. B. ostvario kaznenim djelom počinjenim zajedno s optuženim M. K. opisanim pod točkom 4) izreke presude, iznos od 300 eura u protuvrijednosti kuna imovinsku korist koju je optuženi M. K. ostvario djelom opisanim pod točkom 5) izreke presude, iznos od 59.835,13 kuna imovinsku korist koju je A. P. ostvario kaznenim djelom optuženog M. K. opisanim pod točkom 5) izreke presude, iznos od 11.419,19 kuna imovinsku korist koju je J. Z. ostvario kaznenim djelom optuženog M. K. opisanim pod točkom 7) izreke presude, iznos od 11.419,19 kuna imovinsku korist koju je D. J. ostvario kaznenim djelom optuženog M. K. opisanim pod točkom 7) izreke presude, iznos od 200,00 kuna imovinsku korist koju je optuženi Lj. V. ostvario kaznenim djelom opisanim pod točkom 8) izreke presude, iznos od 14.545,20 kuna imovinsku korist koju je trgovačko društvo F. Š. d.o.o. ostvarilo kaznenim djelom optuženog Lj. V. i optuženog M. K. opisanim pod točkom 9) izreke presude te iznos od 18.977,05 kuna imovinsku korist koju je D. P. S. ostvario kaznenim djelom Lj. V. opisanim pod točkom 10) izreke presude te da navedeni novčani iznosi postaju imovina Republike Hrvatske pa im se nalaže da Republici Hrvatskoj isplate navedene iznose u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude, pod prijetnjom ovrhe i to: optuženom M. K. iznos od 300,00 eura u kunskoj protuvrijednosti, optuženom Lj. V. iznos od 200,00 kuna, optuženom A. B. iznos od 186.069,73 kune, trgovačkom društvu F. Š. d.o.o. iznos od 86.664,32 kune, A. P. iznos od 59.835,13 kuna, J. Z. i D. J. iznos od po 11.419,19 kuna svaki i D. P. S. iznos od 18.977,05 kuna.

III. Odbijaju se kao neosnovane žalbe optuženog Lj. V. i optuženog A. B. te se u pobijanom, a preinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom je presudom Županijski sud u Splitu proglasio krivim optuženog M. K. pod točkama 1), 2), 3), 4) i 5) za pet kaznenih djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., za koja mu je temeljem iste zakonske odredbe utvrđena kazna zatvora u trajanju od po 1 (jedne) godine, te pod točkama 6) i 7) za dva kaznena djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11., za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od po 7 (sedam) mjeseci. Primjenom članka 51. KZ/11. prvostupanjski sud je optuženog M. K. osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, te mu temeljem članka 57. KZ/11. izrekao djelomičnu uvjetnu osudu na način da se dio kazne zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) mjeseca ima izvršiti, a preostali dio kazne od 1 (jedne) godine i 3 (tri) mjeseca neće biti izvršen ukoliko optuženik u roku od 5 (pet) godina po pravomoćnosti presude ne počini novo kazneno djelo.

Istom je presudom, optuženi Lj. V. pod točkom 8) proglašen krivim za jedno kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., za

koje mu je temeljem iste zakonske odredbe i uz primjenu odredaba o ublažavanju kazne zatvora utvrđena kazna zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) mjeseci, te pod točkama 9) i 10) za dva kaznena djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11., za koja mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od po 7 (sedam) mjeseci. Primjenom članka 51. KZ/11. optuženi Lj. V. osuđen je na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, koja mu je na temelju članka 55. KZ/11. zamijenjena radom za opće dobro na način da se jedna dan zatvora zamjenjuje s dva sata rada, uz sva upozorenja po članku 55. stavcima 6. i 7. KZ/11.

Na temelju članka 54. KZ/11. optuženima M. K. i Lj. V. je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i istražnom zatvoru od 14. travnja 2011. do 2. lipnja 2011.

Jednako tako, na temelju članka 71. stavaka 1. i 2. KZ/11. optuženom M. K. i optuženom Lj. V. izrečena je sigurnosna mjera zabrane obavljanja određene dužnosti ili djelatnosti, i to zabrana potpunog obavljanja dužnosti ili djelatnosti poreznog inspektora u trajanju od 10 (deset) godina, počevši od izvršnosti presude, uz naznaku da se vrijeme provedeno u zatvoru ili kaznionici ne uračunava u vrijeme trajanja ove mjere, sve uz upozorenje iz članka 71. stavka 5. KZ/11.

Nadalje, pobijanom je presudom optuženi M. K. pod točkom 3) proglašen krivim za jedno kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. te u vezi s člankom 37. KZ/11., za koje mu je uz primjenu odredaba o ublažavanju utvrđena kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, te pod točkom 9) za kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/11., za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci. Primjenom članka 51. KZ/11. optuženi M. K. osuđen je na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, a temeljem članka 56. KZ/11. optuženiku je izrečena uvjetna osuda na način da ova jedinstvena kazna zatvora neće biti izvršena ukoliko on u roku provjeravanja u trajanju od 3 (tri) godine po pravomoćnosti presude ne počini novo kazneno djelo.

Presudom je, nadalje, optuženi A. B. pod točkom 4) proglašen krivim za jedno kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. te u vezi s člankom 37. KZ/11., za koju je, uz primjenu odredaba o ublažavanju kazne, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, koja mu je kazna na temelju članka 55. stavaka 1. i 2. KZ/11. zamijenjena radom za opće dobro na način da je jedan dan zatvora zamijenjen s dva sata rada, uz upozorenja iz članka 55. KZ/11. o posljedicama propuštanja odaziva pozivu nadležnog tijela za probaciju, odnosno ne davanja pristanka na rad, kao i o posljedicama neizvršenja rada za opće dobro u roku koji će mu biti određen.

Na temelju odredbe članka 4. stavka 1. Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem („Narodne novine“ broj 145/10 - dalje: ZOPOIK), utvrđeno je da novčani iznos od 72.119,12 kuna predstavlja imovinsku korist koju je trgovačko društvo F. Š. d.o.o. ostvarilo kaznenim djelom optuženog M. K. i optuženog M. K. opisanim pod točkom 3) izreke presude, novčani iznos od 186.069,73 kune imovinsku korist koju je optuženi A. B. ostvario kaznenim djelom počinjenim zajedno s optuženim M. K. opisanim pod točkom 4) izreke presude, iznos od 300 EUR u protuvrijednosti kuna

imovinsku korist koju je optuženi M. K. ostvario djelom opisanim pod točkom 5) izreke presude, iznos od 59.835,13 kuna imovinsku korist koju je A. P. ostvario kaznenim djelom optuženog M. K. opisanim pod točkom 5) izreke presude, iznos od 11.419,19 kuna imovinsku korist koju je J. Z. ostvario kaznenim djelom optuženog M. K. opisanim pod točkom 7) izreke presude, iznos od 11.419,19 kuna imovinsku korist koju je D. J. ostvario kaznenim djelom optuženog M. K. opisanim pod točkom 7) izreke presude, iznos od 200,00 kuna imovinsku korist koju je optuženi Lj. V. ostvario kaznenim djelom opisanim pod točkom 8) izreke presude, iznos od 14.545,20 kuna imovinsku korist koju je trgovačko društvo F. Š. d.o.o. ostvarilo kaznenim djelom optuženog Lj. V. i optuženog M. K. opisanim pod točkom 9) izreke presude te iznos od 18.977,05 kuna imovinsku korist koju je D. P. S. ostvario kaznenim djelom Lj. V. opisanim pod točkom 10) izreke presude. Potom su pobijanom presudom, na temelju članka 78. u vezi s člankom 77. KZ/11., od optuženika M. K., Lj. V., M. K. i A. B., te od trgovačkog društva F. Š. d.o.o., A. P., J. Z., D. J. i D. P. S. oduzeti ranije naznačeni iznosi za koje je utvrđeno da predstavljaju imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelima.

Na temelju članka 79. stavka 1. KZ/11. trajno su oduzeti mobilni uređaji, ranije privremeno oduzeti uz, u izreci specificirane, potvrde o privremenom oduzimanju predmeta.

O trošku kaznenog postupka je riješeno sukladno odredbi članka 148. stavka 1. u vezi s člankom 145. stavkom 2. točkama 1. i 6. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13. i 145/13.), na način da su optuženici M. K., Lj. V. i M. K. dužni naknaditi troškove kaznenog postupka od po 6.545,00 kuna svaki, dok je optuženi A. B. dužan naknaditi trošak postupka od 8.145,00 kuna.

Protiv te presude žalbe su podnijeli USKOK, optuženi Lj. V. i optuženi A. B.

USKOK žalbu podnosi zbog odluke o kazni i to u odnosu na optuženog M. K. i optuženog Lj. V., uz prijedlog da Vrhovni sud Republike Hrvatske preinači prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu na način da optuženicima M. K. i Lj. V. "izrekne kazne zatvora u duljem trajanju".

Optuženi Lj. V. žali se osobno i po branitelju, odvjetniku J. F., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog odluke o kazni, uz prijedlog Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da "usvoji žalbu žalitelja, na način da ga oslobodi od optužbe, podredno da ga oslobodi od kazne primjenom instituta dragovoljnog odustanka ili da ga se blaže kazni", podredno predlaže ukinuti pobijanu presudu i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak i odluku. Budući da se žalbe ovog optuženika, podnesene osobno i po branitelju, međusobno sadržajno nadopunjuju, biti će razmatrane kao jedinstvena žalba.

Optuženi A. B. žalbu je podnio po branitelju, odvjetniku B. M., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog odluke o kazni i oduzimanju imovinske koristi, predlažući ovom drugostupanjskom sudu da, prihvaćanjem žalbe, preinači prvostupanjsku presudu "na način da se okr. A. B. osudi na kaznu rada za opće dobro u kraćem trajanju", podredno predlaže ukinuti pobijanu presudu te predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovni postupak i odluku. Žalbom je ujedno zatražena obavijest o drugostupanjskoj sjednici.

USKOK, kojem su žalbe optuženog Lj. V. i optuženog A. B. uredno dostavljene, na iste nije odgovarao, dok su na žalbu USKOK-a odgovor podnijeli optuženi M. K. i optuženi Lj. V., po braniteljima odvjetniku J. Č., odnosno odvjetniku J. F., s prijedlogom da se žalba USKOK-a odbije kao neosnovana, time da optuženi M. K. dodatno predlaže ovom sudu da potvrdi prvostupanjsku presudu "glede izrečene kaznene sankcije optuženiku M. K."

Prije održavanja sjednice vijeća spis je, sukladno članku 474. stavku 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13. i 152/14.), dostavljen Glavnom državnom odvjetniku Republike Hrvatske.

Sjednici drugostupanjskog vijeća pristupio je branitelj optuženog A. B., odvjetnik B. M., dok uredno obaviješteni zamjenik Glavnog državnog odvjetnika te optuženi A. B., nisu pristupili pa je sjednica, sukladno članku 475. stavku 4. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.), održana u njihovoj odsutnosti.

Žalbe optuženika Lj. V. i A. B. nisu osnovane, dok je žalba USKOK-a osnovana.

Nisu u pravu optuženici kada ističu žalbeni osnov bitne povrede odredaba kaznenog postupka.

Protivno navodu žalbe optuženog Lj. V., razmatranjem spisa predmeta te razloga pobijane presude, ovaj drugostupanjski sud nije našao da bi između razloga presude o sadržaju dokaza i samih tih dokaza postojala ikakva, a kamoli znatna, proturječnost, koji vid bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. ovaj žalitelj paušalno ističe, ne navodeći glede kojeg konkretnog dokaza smatra da je ista ostvarena.

Nadalje, pobijanom odlukom nije ostvarena ni bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., koju žalitelj A. B. nalazi u tvrdnji da je izreka presude nerazumljiva i proturječna, jer da iz činjeničnog opisa djela pod točkom 4) za koje je ovaj optuženik proglašen krivim, nije jasno koliki broj, kojih aparata i gdje su isti te koliko dugo bili korišteni, dok je, nasuprot tome, naznačen točan iznos nelegalne zarade, kazni i neplaćenih javnih davanja koju je ovaj optuženik ostvario nesmetanim korištenjem istih aparata, što da prvostupanjski sud utvrđuje i obrazlaže u razlozima presude, zbog čega žalitelj smatra da prema činjeničnom opisu djela u izreci presude nije jasno iz čega točno proizlazi konkretan iznos protupravne imovinske koristi ostvarene ovim kaznenim djelom.

Naime, iz izreke prvostupanjske presude, kako za ovo, tako i za ostala kaznena djela za koja su optuženici oglaseni krivima, jasno i nedvosmisleno proizlazi da je optuženi M. K., kao porezni inspektor, optuženom A. B., vlasniku nelegalnih automata, na njegovo traženje, dojavljivao podatke o vremenu i mjestu planiranih nadzora poreza od priređivanja zabavnih igara i igara na sreću, do kojih je došao obavljanjem svoje službe. Jednako tako, u činjeničnom je opisu djela jasno naznačeno da je, upravo osnovom dobivenih informacija, optuženi A. B. takve nelegalne aparate nastavio nesmetano držati (bez plaćanja javnih

davanja) u objektima na područjima u kojima nadzor nije bio planiran, odnosno u svrhu izbjegavanja da mu aparati u nadzorima budu zapečaćeni i oduzeti iste sklanjao s mjesta na kojima je znao da će nadzor biti izvršen. Upravo na taj način je, prema činjeničnom opisu, optuženi A. B. ostvario nelegalnu zaradu poslovanjem tim aparatima od najmanje 87.269,06 kuna, a jednako tako uskratio je proračun za neplaćena javna davanja od najmanje 98.800,67 kuna. Dakle, iz izreke presude jasno je vidljivo da je optuženi M. K. porezni inspektor, stoga nedvojbeno službena osoba, da je prenoseći informacije do kojih je došao obavljajući svoju službu, iskoristio i prekoračio granice svojih ovlasti, kao i da je upravo time optuženi A. B. pribavio imovinsku korist, koja je obzirom na iznos svakako znatna.

Stoga ne stoji tvrdnja ovog žalitelja da bi izreka presude bila nerazumljiva, odnosno proturječna razlozima presude, budući da su činjeničnim opisom djela naznačeni svi elementi koji čine kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti, za koje je optuženi A. B. proglašen krivim da bi ga počinio poticanjem. Nije nužno da u dispozitivu predmetnog kaznenog djela stoji i odrednica točnog broja aparata i precizne lokacije na kojoj su bili postavljeni, već je dostatno da su u obrazloženju prvostupanjske presude, što ovdje protivno navodima žalbe jest slučaj, naznačeni jasni i neproturječni razlozi zbog kojih prvostupanjski sud nalazi utvrđenim da je optuženi A. B., u izreci presude precizno naznačenom vremenu (od 11. siječnja 2011. do 23. ožujka 2011.) i prostoru (županija), nesmetanim korištenjem ovih nelegalnih aparata stekao upravo korist u iznosu naznačenom u dispozitivu odluke.

Pobijajući utvrđeno činjenično stanje, optuženi Lj. V. u prvom redu prigovara nalazu i mišljenju vještakinje za računovodstvo i financije S. G., ističući da je vještakinja u financijskom smislu izjednačila aparate za igre na sreću s onima koji su od automata za zabavu prerađeni u aparate za igre na sreću, dok da se ni po pitanju načina uporabe ni po pitanju zarade ne radi o istim aparatima, sve vezano uz, radnjama ovog optuženika, pribavljen iznos imovinske koristi vlasnicima tih aparata.

U odnosu na ovaj žalbeni navod, prvenstveno treba reći da je optuženi Lj. V. pobijanom presudom proglašen krivim za kaznena djela zlouporabe položaja i ovlasti iz točaka 8), 9) i 10) izreke pobijane presude, kojima je korist stečena I. S. (na području županije), trgovačkom društvu F. Š. d.o.o. (na području županije), D. P. S. i nepoznatoj osobi koja se koristila telefonom pozivnog broja ... Razmatranjem nalaza i mišljenja vještakinje S. G., vezano uz imovinsku korist stečenu dojavama informacija o poreznim nadzorima ovim osobama, proizlazi da je prilikom izračuna nelegalne zarade i neplaćenih javnih davanja, za konkretna tri kaznena djela za koja je optuženi Lj. V. proglašen krivim, vještakinja polazila od parametara koji se odnose samo na automate za zabavu. Tako iz tablice na stranicama 4 – 6 dopune nalaza i mišljenja od 26. svibnja 2014. (listovi 3018—3020. spisa) proizlazi da je izračun nelegalne zarade i neplaćenih javnih davanja koju je ostvario I. S. na području Š. (točka 8.) izvršen za pet aparata za zabavu, u odnosu na društvo F. Š. d.o.o., čiji je zaposlenik optuženi M. K. (točka 9.) za dva aparata za zabavu, a u odnosu na D. P. S. (točka 10.) izračun je pak vršen za tri aparata za zabavu. Jednako tako iz osnovnog nalaza i mišljenja od 2. travnja 2012. (list 2634. spisa) jasno je da je i za NN osobu koja se koristi telefonom pozivnog broja ..., izračun nelegalne zarade i neplaćenih javnih davanja vršen u odnosu na jedan aparat za zabavu (točka 10.). Slijedom navedenog, jasno je da je izračun nepripadne imovinske koristi stečene ovim osobama, vršen uzimanjem u obzir parametara koji vrijede za aparate za zabavne igre, sve neovisno o tome što su I. S., trgovačko društvo F. Š. d.o.o. i D. P. S. inače bili vlasnici obje vrste aparata, te su dobivene informacije očito mogli koristiti u

odnosu na sve aparate u svom vlasništvu. Stoga je potpuno neosnovan žalbeni navod kojim se, ukazujući na razlike između pojedinih vrsta aparata, nastoji dovesti u pitanje pravilnost i vjerodostojnost nalaza i mišljenja vještakinje S. G., odnosno utvrđenja prvostupanjskog suda koja, vezano uz visinu imovinske koristi, posljedično pravnu kvalifikaciju djela, svoj temelj nalaze u ovom dokazu. Ovo osobito, kada se ima u vidu da su, sukladno Zakonu o financiranju jedinica lokalne i područne samouprave („Narodne novine” broj 117/93., 69/97., 33/00., 59/01., 107/01., 117/01. i 132/06.) koji, među ostalim, uređuje oporezivanje porezom na automate za zabavu, odnosno Zakonu o igrama na sreću („Narodne novine” broj 87/09., 35/13., 158/13. i 41/14. – dalje: ZIS) koji, između ostalog, regulira uvjete korištenja aparata za igre na sreću, javna davanja za automate za zabavu daleko manja od onih za aparate za igre na sreću, dok potonji ujedno svom vlasniku donose i znatno veću zaradu.

Jednako tako nije u pravu žalitelj Lj. V. kada ističe da u postupku nije utvrđena uzročna posljedična veza između informacija, koje ne spori da bi prenosio I. S., optuženom M. K., D. P. S. i još jednoj nepoznatoj osobi, i "bilo kakve štete" odnosno konkretne koristi tim osobama, kao i da on u ovim razgovorima nije iznosio niti jednu porezno relevantnu činjenicu, kao primjerice točan lokal ili sat kada će se nadzori obavljati. Naime, osnovano prvostupanjski sud, u prvom redu na rezultatima provedene posebne dokazne radnje iz članka 332. stavka 1. točke 1. ZKP/08., a potom i na iskazu svjedoka Lj. P. te obrani optuženog M. K. koji u cijelosti priznaje kazneno djelo iz točke 9) izreke presude, temelji svoj zaključak da je optuženi Lj. V. kao porezni inspektor Područnog ureda Š., izvještavajući upravo priređivače igara o vremenu i mjestu planiranih nadzora poreza od priređivanja zabavnih igara i igara na sreću, ostvario sva bitna obilježja kaznenih djela za koja je proglašen krivim.

Tako, iz učestalosti i sadržaja međusobne komunikacije između optuženog Lj. V. i I. S., koji je pravomoćnom presudom na temelju sporazuma stranaka od 17. listopada 2013. broj K-Us-25/13. pod točkom 2) izreke proglašen krivim za kazneno djelo zloporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. te člankom 37. KZ/11. na način da je upravo od Lj. V. tražio da ga u telefonskim kontaktima i neposrednim susretima obavještava o budućim nadzorima porezne uprave, kao i komunikacije s N. E., vlasnikom kafića N. u kojem je I. S. držao tri aparata za zabavu, jasno proizlazi da su informacije koje je optuženi Lj. V. prenosio I. S. i N. E. itekako bile korisne za I. S., za kojeg je optuženi Lj. V. znao da drži aparate koji ne udovoljavaju zakonskim uvjetima držanja i koji bi mu, za slučaj pronalaska u nadzoru porezne uprave, bili oduzeti, a on sam prekršajno kažnjen. Osim toga, iz sadržaja tih razgovora koje optuženi Lj. V. ne osporava, a koji su detaljno reproducirani u razlozima presude, proizlazi i to da je optuženi Lj. V. za takve informacije od I. S. dobivao nagrade, između ostalih 200 kuna bona za mobitel, što mu se izrekom presude stavlja na teret, a što on svojom obranom ne poriče, već daje nesuvislo i irelevantno objašnjenje da u to vrijeme djelatnici porezne uprave nisu imali ni za bonove za mobitel. Stoga, imajući u vidu sve ranije izloženo, osnovano prvostupanjski sud zaključuje da je optuženi Lj. V. svakako bio svjestan značaja sadržaja informacija koje prenosi I. S. osobno ili putem N. E., što je jasno i iz činjenice da je za takve informacije bio nagrađivan, dok je na taj način izvan svake sumnje omogućio I. S. nesmetano držanje aparata radi stjecanja zarade, a sve bez plaćanja dužnih javnih davanja.

Jednako tako, prvostupanjski sud pravilno povezuje obranu optuženog M. K. sa sadržajem komunikacije vođene između njega i optuženog Lj. V., te osnovano nalazi utvrđenim da je optuženi Lj. V. počinio i kazneno djelo iz članka 291. stavka 1. KZ/11.

opisano u točki 9)., svjesno i sa htjenjem prenoseći informacije o budućim nadzorima poreza od priređivanja zabavnih igara i igara na sreću. Naime, optuženi M. K. obranom priznaje kazneno djelo iz točke 9) za koje je proglašen krivim da bi poticao optuženog Lj. V. na učin kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11. Osim toga, primjerice iz poruke od 17. veljače 2011. vidljivo je da optuženi Lj. V., ne samo da obavještava optuženog M. K. o tome gdje će „porezni inspektori ići“, već i na upit M. K. hoće li nadzor „ići“ u P., odgovara da neće, iz čega je potpuno osnovano prvostupanjski sud nedvojbenim utvrdio da se doista radilo o dojavi informacija do kojih je optuženi Lj. V. došao obavljanjem svoje službe, a koje su rezultirale pribavom nepripadne imovinske koristi trgovačkom društvu F. Š. d.o.o., čiji je optuženi M. K. zaposlenik, budući je to trgovačko društvo temeljem istih moglo nesmetano raditi nelegalnim i neprijavljenim aparatima.

Razmatranjem, nadalje, iskaza svjedoka Lj. P., povezano s činjenicom da su između ovog svjedoka i optuženog Lj. V. nalazom i mišljenjem telekomunikacijskog vještaka W. A. utvrđena 52 telefonska kontakta, tada osnovano prvostupanjski sud nalazi dokazanim i da je optuženi Lj. V. ovom svjedoku dojavljivao informacije o predstojećim nadzorima poreza od priređivanja zabavnih igara i igara na sreću. Pri tome, osnovano prvostupanjski sud cijeni logičnim i uvjerljivim iskaz svjedoka Lj. P. kada on navodi da je, iako formalno zaposlenik društva u vlasništvu K. P. S., zapravo radio za D. P. S. te za njega i njegovo trgovačko društvo „držao na oku“ aparate u kafićima „I.“ i „I. L.“ kada god bi ga optuženi Lj. V. izvještavao o budućim poreznim nadzorima. Nasuprot tome, pravilno prvostupanjski sud, neprihvatanje iskaza svjedoka D. P. S. koji negira da bi Lj. P. bio zadužen da vodi računa o njegovim aparatima (koje ne spori da je držao i u dva spomenuta kafića), logično temelji na zaključku da ovaj svjedok takvim iskazom ne samo da štiti svoj izvor informacija o kretanjima porezne uprave, već i od sebe otklanja obvezu vraćanja nepripadno stečene imovinske koristi. Kada se, uz sve izloženo, razmotri i dio iskaza svjedoka Lj. P. koji po predočanju njegovog razgovora s optuženim Lj. V. od 17. veljače 2011. (u kojem optuženi Lj. V. govori o konkretnim lokacijama budućih nadzora), iskazuje da to nije bio uobičajen način komunikacije optuženog Lj. V. i da se ovaj u tom razgovoru malo opustio, jer da je ranije uvijek samo spominjao da porezna „ide u đir“, tada je potpuno neosnovan navod žalbe ovog optuženika u kojem on ističe da „u svojim komunikacijama, u razgovoru sa suoptuženicima nije iznio ni jednu porezno relevantnu pravnu činjenicu...“.

Promašeno je nadalje žalbeno upiranje žalitelja Lj. V. da, obzirom na organizaciju rada i način određivanja te provođenja nadzora unutar Područnog ureda Š., on nije mogao unaprijed imati saznanja o tome gdje i kada će pojedini porezni nadzor biti proveden. Osnovano prvostupanjski sud ovu činjenicu smatra nedvojbeno utvrđenom već iz samog sadržaja ranije izloženih i u pobijanoj presudi detaljno reproduciranih komunikacija optuženog Lj. V. iz kojih proizlazi da optuženi Lj. V. priređivačima igara daje konkretne informacije upravo vezano uz mjesto i dan obavljanja nadzora, što direktno podrazumijeva i implicira da je do takvih informacija prethodno u svojoj službi došao. Osim toga, da je on, kao porezni inspektor, do takvih informacija u obavljanju svoje službe mogao doći proizlazi i iz iskaza svjedoka djelatnika Porezne uprave, Područnog ureda Š., osobito iz iskaza J. A. koji je s optuženim Lj. V. dijelio kancelariju te svjedoka Ž. Ž., iz čijih iskaza proizlazi da su u inkriminirano vrijeme vršeni učestali nadzori, između ostalog, na području V. i K., da je u nadzorima, kao tehnička pomoć, znao sudjelovati i optuženik, kao i da je on kao osoba zadužena za angažiranje studenata zbog odvoza nelegalnih aparata mogao imati saznanja o

vremenu i mjestu odvijanja nadzora, a kako to sve pravilno utvrđuje prvostupanjski sud razlozima pobijane odluke.

Slijedom svega izloženog, osnovano prvostupanjski sud zaključuje da je optuženi Lj. V. bio svjestan svog službenog položaja, značaja informacija koje prenosi, kao i činjenice da prenošenjem tih informacija određenim priređivačima zabavnih igara i igara na sreću njima pogoduje i omogućava stjecanje protupravne imovinske koristi, sve kroz stjecanje zarade nesmetanim korištenjem aparata, a bez plaćanja javnih davanja koje bi inače, za legalno korištenje aparata, bili dužni platiti. Naime, on, kao porezni inspektor koji je također ponekad i osobno sudjelovao u nadzorima ove vrste, jako dobro zna da je zabranjeno i prekršajem kažnjivo držati u uporabi aparate koji nisu prijavljeni i nemaju nadzorne markice te da se takvi aparati, za slučaj pronalaska u nadzoru, pečate i od vlasnika oduzimaju. Slijedom toga, ovaj optuženik je svjestan da odavanjem informacija o kretanju poreznih inspektora u nadzoru, pogoduje osobama kojima takve informacije daje i u konačnici njima pribavlja imovinsku korist jer im omogućuje da ilegalnim aparatima ostvaruju zaradu, sve bez plaćanja javnih davanja i bez opasnosti da zbog takvog postupanja budu prekršajno kažnjeni.

Stoga, nije u pravu ovaj žalitelj kada tvrdi da je on bio u zabludi o biću djela, odnosno o okolnostima koje isključuju protupravnost djela, te da nije dokazano da je djela počinio s namjerom.

Optuženi A. B. osporava utvrđeno činjenično stanje uz tvrdnju da je vještakinja za računovodstvo i financije S. G., protivno nalogu, dala procjenu navodno ostvarene imovinske koristi, a ne utvrđenje, kao i da je vještvo zasnovala na rezultatu primijenjenih mjera za koje, po mišljenju ovog žalitelja, nije stručna, jer su rezultati provedenih tajnih mjera u domeni vještaka informatičke struke. Ističe nadalje i to da se vještakinja vodila načelom „opreznosti“ koje kazneno pravo ne poznaje, te da vještak ne može postupati „in favorem“ optuženika već mora utvrditi činjenice temeljem vjerodostojne dokumentacije. Vezano uz to ističe da on nikada u svom vlasništvu nije držao aparate za zabavu već samo aparate za igre na sreću, koje da je nelegalno koristio manje od mjesec dana, dok u odnosu na ostale aparate i preostali inkriminirani period smatra da činjenično stanje nije utvrđeno u mjeri dostatnoj za njegovu osudu.

Nasuprot ovim tvrdnjama žalbe, prvostupanjski je sud sve činjenice u odnosu na kazneno djelo za koje je ovaj optuženik oglašen krivim u postupku pravilno i potpuno utvrdio te je osnovano zaključio da je optuženik A. B. počinio kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. i člankom 37. KZ/11., slijedom čega činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda i iz toga izvedeni zaključci žalbenim navodima ni ovog optuženika nisu dovedeni u pitanje.

Optuženi A. B., navodima žalbe, polazi od potpuno pogrešne pretpostavke da su činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda, vezano uz broj aparata i vrijeme njihova korištenja, utemeljena na nalazu i mišljenju vještakinje S. G.

Naime, prije svega valja reći da optuženi A. B. obranom djelomično priznaje kazneno djelo uz tvrdnju da je držao samo aparate za igre na sreću i to u periodu kraćem od mjesec dana, i to ona četiri aparata pronađena u travnju 2011. u kafiću u mjestu C. P., koji je u vlasništvu svjedoka B. M. Nije sporno da je za držanje ta četiri aparata optuženi A. B.,

zajedno sa svjedokom B. M., prekršajno kažnjen presudom Prekršajnog suda u Imotskom od 17. svibnja 2012., broj G-84/11. (list 3034-3037. spisa) i to upravo stoga što je 14. travnja 2011. u caffe baru N. U. u C. P. zatečen da kao građanin priređuje igre na sreću iako za to nema potrebnu koncesiju, čime je počinio prekršaj iz članka 73. stavka 1. ZIS. Nije dvojbeno ni to da je optuženi A. B. u odnosu na ove aparate, čije držanje ne spori, od optuženog M. K. tražio i dobivao obavijesti o kretanju poreznih inspektora i planiranim nadzorima poreza od priređivanja zabavnih igara i igara na sreću. Ovu činjenicu priznaje sam optuženi A. B., dok optuženi M. K. priznaje učin ovog kaznenog djela u cijelosti.

Polazeći od izloženih utvrđenja, prvostupanjski sud pravilnom raščlambom sadržaja rezultata posebne dokazne radnje nadzora i tehničkog snimanja razgovora i drugih komunikacija na daljinu između optuženog M. K. i optuženog A. B., potpuno osnovano otklanja obranu optuženog A. B. te utvrđuje da je on, osim ova četiri aparata u mjestu C. P., držao još minimalno pet aparata i to kroz cijelo inkriminirano razdoblje, a ne samo 20-25 dana, kako to opetovano žalbom ističe optuženi A. B. Dakle, razmatrajući razloge pobijane odluke, jasno je da prvostupanjski sud utvrđenje o broju i vremenu korištenja aparata temelji na sadržaju međusobne komunikacije optuženog M. K. i optuženog A. B., a ne isključivo na nalazu i mišljenju financijskog vještaka S. G.

Pri tome je neosnovan daljnji navod žalbe da prvostupanjski sud subjektivno, na štetu optuženika i izvan konteksta tumači poruke koje optuženi M. K. upućuje optuženom A. B., uz irelevantno inzistiranje žalitelja da se ovdje radilo o porukama koje su slane i i ostalim suoptuženicima, a ne samo žalitelju A. B. Naime, i ovdje žalitelj zanemaruje činjenicu da prvostupanjski sud zaključak o broju ilegalnih aparata ne zasniva na porukama koje je optuženi M. K. uputio, među ostalima i, optuženom A. B., već upravo suprotno ovo utvrđenje sud prvog stupnja crpi prvenstveno iz sadržaja poruka koje optuženi A. B. upućuje M. K. U tom smislu potrebno je skrenuti pažnju žalitelja na komunikaciju koja se dana 11. siječnja 2011. (prvi dan inkriminiranog perioda) odvila između ovih optuženika, kada na poruku optuženog M. K. kojom on obavještava da će nadzor biti u „G., benzinska I. sa okolicom...“, optuženi A. B. pita „oćete ići u T. i F., U., da ih zovnem ili samo I...“ kao i „ako budete išli za T., molim te javi mi“, na što mu optuženi M. K. odgovara „ne mogu ti ja s terena javljati, ide policija s nama makni sve šta možeš pa ja kada budem mogao, javit ću ti se“. Jednako tako kada 8. ožujka 2011. optuženi M. K. obavještava optuženog A. B. „danas S. i okolica, G., H., O., H., B., makni sve što možeš, odmah, miči sve“, pa kasnije ponovno pita je li optuženi A. B. maknuo sve iz S. i okolice, optuženi A. B. odgovara „jesam ova dva lokala u S. i okolici, a D. nisam“.

Slijedom izložene, ali i ostale, pobijanom odlukom detaljno izložene, komunikacije, nasuprot navodima žalbe optuženog A. B., potpuno osnovano prvostupanjski sud utvrđuje da je osim četiri aparata u kafiću u mjestu C. P. čije držanje priznaje, optuženi A. B. imao još najmanje pet aparata, i to dva u S., jedan u objektu „F.“ u U., jedan kraj T. te jedan u D., što sud u prvom redu utvrđuje rezultatima provedene posebne dokazne radnje, a ne, kako to pogrešno tvrdi žalitelj, nalazom i mišljenjem vještakinje S. G. Nastavno na izloženo, nisu osnovane žalbene tvrdnje optuženog A. B. kojima se nastoji dovesti u pitanje pravilnost i prihvatljivost nalaza i mišljenja vještakinje S. G. tvrdnjom da je isto rezultat tajnih mjera za koje da ova vještakinja nije stručna, te zapisnika policije i izvješća porezne uprave.

Glede daljnje žalbene tvrdnje da je vještakinja S. G. vršila procjenu, a ne utvrđenje, valja dodati da je u konkretnoj situaciji procjena jedino moguća, budući da se radi o nelegalnim, neprijavljenim aparatima o čijem radu stoga nije vođena vjerodostojna knjigovodstvena dokumentacija, koja bi mogla služiti za izradu nalaza i mišljenja. Međutim, za dodati je da je vještakinja u svom nalazu i mišljenju, te dopunama istog, jasno i precizno naznačila parametre temeljem kojih je vršila izračun nelegalne zarade, kao i neplaćenih javnih davanja po pojedinom aparatu za zabavu, odnosno aparatu za igre na sreću, a utemeljenost tih parametara potvrđena je i nalazom i mišljenjem knjigovodstvenog vještaka V. K. Naime, vještak V. K., prvotno angažiran od strane optuženog A. B., no kasnije ispitan na raspravi, a nalaz i mišljenje pročitano kao dokaz u dokaznom postupku, jasno je i nedvojbeno, pri provođenju usuglašavanja njega i vještakinje S. G., naveo kako je i on pri izradi svog nalaza i mišljenja polazio od istih parametara procjene zarade i javnih davanja, dok je razlika u nalazima i mišljenja samo u broju aparata i vremenu njihova korištenja. Razmatrajući naprijed navedenu činjenicu da broj aparata i vrijeme korištenja istih prvostupanjski sud pravilno i osnovano utvrđuje sadržajem snimljene i u postupku reproducirane komunikacije između optuženog M. K. i optuženog A. B. (čiji sadržaj oni ne spore), kao i okolnost da su vještaci S. G. i V. K. suglasni glede parametara za utvrđenje koristi po pojedinom aparatu, to nije u pravu žalitelj kada tvrdi da je prvostupanjski sud neosnovano odbio njegov prijedlog za određivanje novog, trećeg knjigovodstveno financijskog vještaka, kao i tvrdnja da procjena vještakinje S. G. ovisi o „nizu subjektivnih i objektivnih okolnosti koje i nisu utvrđene u vještvu“.

Nadalje, a vodeći računa o nedvojbenoj činjenici da aparati za zabavu donose manju zaradu od onih za igre na sreću, te podliježu manjim javnim davanjima i kaznama za vlasnike, a u nedostatku dokaza da se i kod preostalih pet aparata za koje je utvrđeno da ih je optuženi A. B. kroz inkriminirano vrijeme držao radi o aparatima za igre na sreću, potpuno pravilno i na zakonu osnovano prvostupanjski sud, sve *in favorem* optuženog A. B., imovinsku korist utvrđuje kao da je riječ o aparatima za zabavne igre. Stoga je neosnovan žalbeni navod optuženog A. B. da u postupku nije dokazano da bi uz četiri aparata za igre na sreću, on kroz inkriminirano vrijeme držao još i pet aparata, i to onih za zabavu.

Slijedom svega izloženog, navodima žalbi optuženika Lj. V. i A. B. nisu s uspjehom dovedeni u sumnju činjenični zaključci suda prvog stupnja te je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje ispravno primijenjeno materijalno pravo. Stoga je na zakonu osnovano prvostupanjski sud oglasio optuženog Lj. V. krivim za kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. opisanog pod točkom 8) izreke presude te za dva kaznena djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11. opisanih pod točkama 9) i 10) izreke presude, a optuženog A. B. za kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. i člankom 37. KZ/11. opisano pod točkom 4) izreke pobijane odluke.

Ovdje je za dodati, a obzirom na pozivanje optuženog A. B. na načelo „*ne bis in idem*“, kako u konkretnom slučaju, sve neovisno o činjenici što je on prekršajno oglašen krivim za držanje četiri ilegalna aparata za igre na sreću, nema govora o presuđenoj stvari. Naime, ranije citiranom odlukom Prekršajnog suda u Imotskom optuženi A. B. oglašen je krivim zbog prekršaja iz članka 73. ZIS, dok je predmetnom presudom osuđen zbog poticanja poreznog inspektora da mu zlouporabom svog položaja dojavu, za njega korisne, podatke o planiranom nadzoru Porezne uprave. Potonje svakako podrazumijeva ostvarenje daleko veće

količine neprava nego što je to potrebno za ostvarenje bića prekršaja, što se svakako očituje već i u zakonom predviđenim kaznama za ova dva djela, zbog čega ne dolazi u obzir primjena instituta iz članka 12. ZKP/08.

Glede odluke o kaznama na koje su osuđeni optuženici M. K., Lj. V. i A. B., u pravu je USKOK kada pobija prvostupanjsku presudu zbog odluke o kazni u odnosu na optuženog M. K. i optuženog Lj. V., dok nije u pravu optuženi Lj. V. kada žalbom predlaže svoje blaže kažnjavanje. Jednako tako nije u pravu ni optuženi A. B. kada žalbom tvrdi da je izrečena kazna prestrogo odmjerena, zbog čega neosnovano predlaže da ga se osudi "na kaznu rada za opće dobro u kraćem trajanju".

Naime, prvostupanjski je sud pobijanom odlukom na strani optuženika M. K. i Lj. V. pravilno utvrdio okolnosti koje utječu na odluku o kazni, međutim po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, u pravu je USKOK kada tvrdi da su utvrđene olakotne okolnosti precijenjene, dok utvrđene otegotne okolnosti kod ovih optuženika nisu našle dovoljnog odraza u izrečenoj kazni.

Točno je da su oba ova optuženika neosuđivane osobe, da je optuženi M. K. u cijelosti priznao kaznena djela za koja je proglašen krivim te u odnosu na ista izrazio kajanje, kao i da je, kako to navodi sud prvog stupnja, optuženi Lj. V., u obrani zapravo dijelom priznao činjenice utvrđene posebnom dokaznom radnjom (sadržaj reproducirane komunikacije), dok je nadalje nedvojbeno da je optuženi M. K. otac troje djece (od kojih je dvoje u vrijeme donošenja prvostupanjske presude bilo maloljetno), a da se supruga Lj. V. tada liječila od ozbiljne bolesti. S druge strane, činjenica da su optuženici M. K. i Lj. V. porezni inspektori koji su svoj položaj zlouporabili više puta i kontinuirano te uporno, što ukazuje na uhodan obrazac iskorištavanja pozicije poreznog inspektora, doista je značajna otegotna okolnost koju prvostupanjski sud nije dovoljno cijenio. Ovo tim više jer su optuženici svojim ponašanjem, koje je u potpunosti protivno pravilima i prirodi službe koju su bili dužni obnašati, naškodili ugledu tijela državne uprave koja su po definiciji dužna postupati savjesno i zakonito te svojim djelovanjem stvarati povjerenje građana u vladavinu prava i jednakost svih pred zakonom, a što su optuženici svojim kontinuiranim postupanjem obezvrijedili.

Zbog navedenog, a imajući u vidu sve ranije izložene i po prvostupanjskom sudu utvrđene olakotne i otegotne okolnosti na strani optuženog M. K., valjalo je prihvaćanjem po prvostupanjskom sudu pojedinačno utvrđenih kazni zatvora za kaznena djela pod točkama 1), 2), 3), 4), 5), 6) i 7), pravilnom ocjenom olakotnih i otegotnih okolnosti, optuženom M. K. izreći jedinstvenu bezuvjetnu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, no bez primjene djelomične uvjetne osude iz članka 57. KZ/11.

Razmatrajući nadalje, postojeće i gore navedene olakotne, ali i otegotne okolnosti kod optuženog Lj. V., koji je također u više navrata postupao u cijelosti suprotno temeljnoj prirodi i svrsi službe koju je bio dužan obavljati, ovaj drugostupanjski sud ne nalazi da bi kod ovog optuženika postojale naročito olakotne okolnosti koje bi opravdavale izricanje blaže kazne od zakonom propisane, a za kazneno djelo iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. opisano pod točkom 8) izreke presude, time da je i prvostupanjski sud razlozima pobijane odluke propustio navesti u čemu bi se iste sastojale. Zbog navedenog, a vodeći računa o činjenici njegove dosadašnje neosuđivanosti, životnoj dobi i obiteljskim prilikama, no imajući u vidu period počinjenja ovog kaznenog djela (od 18. listopada 2010. do 1. travnja 2011.) kao

i iznos imovinske koristi kaznenim djelom pribavljene I. S. (ukupno 106.958,95 kuna) te okolnost da je djelom, iako manju, korist pribavio i sebi (najmanje 200,00 kuna), optuženom Lj. V. je za kazneno djelo opisano pod točkom 8) izreke pobijane odluke utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Uzimanjem tako utvrđene kazne te prihvaćanjem po prvostupanjskom sudu pojedinačno utvrđenih kazni za kaznena djela iz članka 291. stavka 1. KZ/11. opisanih pod točkama 9) i 10) izreke pobijane presude, optuženi Lj. V. je na temelju članka 51. stavaka 1. i 2. KZ/11. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci.

Ovaj drugostupanjski sud nalazi da će se samo tako odmjerenim kaznama, optuženom M. K. jedinstvenom kaznom zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, a optuženom Lj. V. u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, izraziti odgovarajući prijekor društva prema ovakvim odioznim ponašanjima, kojima se izrazito štetno narušavaju temelji uređenog demokratskog društva kakvim Republika Hrvatska teži biti.

Stoga je prihvaćena žalba USKOK-a, dok blažem kažnjavanju optuženog Lj. V., ili pak oslobođenju od kazne paušalnim i neobrazloženim predlaganjem primjene instituta dragovoljnog odustanka, kako se pledira u njegovoj žalbi, doista ovdje nema mjesta.

Nije u pravu optuženik Lj. V. niti kada pobija odluku o primjeni sigurnosne mjere zabrane obavljanja poslova poreznog inspektora u trajanju od deset godina, kako je ta sigurnosna mjera prvostupanjskom presudom izrečena optuženima M. K. i Lj. V. Sukladno članku 71. KZ/11., ova je mjera, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda nužna u svrhu izbjegavanja stanja koja ubuduće mogu poticajno djelovati na ponavljanje kaznenog djela, a takva opasnost na strani obojice optuženika zasigurno postoji.

Što se tiče optuženog A. B. i kazne na koju je on osuđen, nije u pravu ovaj žalitelj kada tvrdi da je prvostupanjski sud odmjeravajući kaznu ovom optuženiku propustio cijeliti brojne olakotne okolnosti. Naime, pobijanom je odlukom sud uzeo u obzir da je optuženi A. B. osuđen za jedno kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., da se radi o blažem obliku počinjenja – poticanju, nadalje cijenio je njegovu dosadašnju neosuđivanost, kao i činjenicu da obranom djelomično prizna je izvršenje ovog kaznenog djela. Stoga, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, za razliku od optuženog Lj. V., kod ovog optuženika postoji osnov za izricanje ublažene kazne zatvora i zamjenu iste radom za opće dobro. Međutim, imajući u vidu okolnosti počinjenja djela kao i iznos pribavljene imovinske koristi, nije u pravu ovaj žalitelj kada tvrdi da je ublažena kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci i zamjena iste radom za opće dobro, prestrogo odmjerena.

Ovako odmjerene kazne optuženicima M. K., Lj. V. i A. B., pravedne su i potrebne kako bi oni shvatili krajnju neprihvatljivost vlastitih ponašanja, a time će se ujedno upozoriti drugi građani da se klone činjenja sličnih kaznenih djela.

U odnosu na žalbu optuženog A. B. protiv odluke o oduzimanju imovinske koristi za ponoviti je da je prvostupanjski sud, kako je to ranije obrazloženo, pravilno i nedvojbeno utvrdio minimalan broj aparata koje je držao ovaj optuženik, a u odnosu na koje mu je optuženi M. K. prenosio informacije o poreznim nadzorima, sve kako bi on istim aparatima mogao nesmetano zarađivati, bez plaćanja nužnih javnih davanja. Stoga, a obzirom na to da je

u odnosu na nedvojbeno utvrđenih broj aparata kao i vrijeme njihovog korištenja, temeljem suglasnih parametara vještaka V. K. i vještakinje S. G., potonja vještakinja izračunala iznos imovinske koristi sastojeće, kako u nelegalnoj zaradi, tako i u neplaćenim javnim davanjima, od čega je USKOK ispustio iznos od 10.000,00 kuna plaćenih na ime prekršajne kazne za četiri nelegalno korištena aparata, to je pravilno i na zakonu osnovano od optuženog A. B. oduzet upravo iznos od 186.069,73 kune na ime koristi ostvarene kaznenim djelom, za koje je djelo ovaj optuženik proglašen krivim da bi ga počinio poticanjem.

Nastavno, dio pobijane presude u odluci o oduzimanju imovinske koristi trebalo je preinačiti po službenoj dužnosti i to iz razloga jer je ZOPOIK, temeljem kojeg je korist oduzeta, u međuvremenu prestao važiti donošenjem Zakona o prestanku važenja ZOPOIK-a („Narodne novine” broj 70/17.). Kako je u članku 2. tog Zakona propisano da će se postupci dovršiti po odredbama kojima se uređuje kazneni postupak, trebalo je, pravilnom primjenom zakona, imovinsku korist oduzeti temeljem sada važećeg propisa tj. temeljem članka 560. ZKP/08., na način učinjen pod točkom II. izreke ove presude.

Glede odluke o trošku, neovisno o činjenici što je žalitelj A. B. osuđen za jedno kazneno djelo, provedena vještačenja (telekomunikacijsko i knjigovodstveno-financijsko) bila su nužna za potpuno i pravilno utvrđenje činjeničnog stanja, dok je razmatranjem spisa utvrđeno da je vještakinja S. G. na raspravu 7. srpnja 2014. pristupila isključivo zbog prigovora i primjedbi optuženog A. B. na njen nalaz i mišljenje, kako to pravilno utvrđuje prvostupanjski sud. Stoga, a imajući u vidu i imovinske prilike ovog optuženika u trenutku donošenja pobijane odluke, osnovno je prvostupanjski sud, vodeći računa i o načelu razmjernosti, optuženom A. B. naložio naknadu troška postupka u iznosu od 8.145,00 kuna, zbog čega žalba ovog optuženika ni zbog odluke o trošku nije osnovana.

Kako su time navodi žalbe USKOK-a osnovani, dok navodi žalbe optuženog Lj. V. i optuženog A. B. nisu osnovani, a ispitivanjem pobijane presude nisu nađene povrede na koje ovaj žalbeni sud, u smislu članka 476. stavka 1. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju članka 486. stavka 1. i članka 482. ZKP/08., odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 22. siječnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbetić, v. r.